

Publicerat 20 mars 2007 00:00

**Konsert Zarah Leander 100 år. Sång: Mattias Enn, Piano: Samuel Skönberg,
Konferencier: Niklas Lindblad**

Scen: Konserthuset, Grünewaldsalen

Genre: Klassiskt

Själfull kavalkad helt i Zarah Leanders klass

Pianisten Samuel Skönberg inleder med ett välarrangerat valspotpurri ur Zarah Leanders repertoar.

Grünewaldsalen är fylld till sista plats; medelådern är hög. Sångaren Mattias Enn gör entré i mörk kostym och fluga, oklanderligt glänsande lackskor och det svarta håret skinande pomadablankt.

Hans upptakt är Sekelskiftets luft, med text av Karl Gerhard. Han låter nästan exakt som Zarah Leander.

Jag grips av motstridiga känslor där i Grünewaldsalen. Konserthusets kryptiska Mussolini-estetik har ju av yngre arkitekter kallats "Ivar Tengboms sista suck". Och så den kontroversiella Zarah Leander, Karlstadtösen som dröjde sig kvar i Berlin hos filmbolaget UFA ett bra stycke in i kriget, medan Marlene Dietrich lämnade hemlandet och underhöll de allierades trupper. Båda är gayikoner, och i gaykretsar står valet mellan Zarah och Marlene.

Zarah Leander gav till sist upp Tyskland och väckte tyskarnas hat för sitt "svek"; när Marlene på 50-talet återvände till den tyska scenen, kastade publiken tomater på henne.

Karl Gerhard uppmanade enträget Zarah att be Sverige om ursäkt – själv hade han varit svartlistad av radion för sin nazikritiska Den ökända hästen från Troja – men hon vägrade, tyckte inte hon hade något som behövde ursäktas. Det blev många års artistisk karantän för henne.

När Mattias Enn

kommer fram till Warrens/Gerhards I skuggan av en stövel, går jag ner för räkning. Och Fru Lysistrate, "en kvinna med huvet på skaft" (Benatzky/Gerhard), är ren och skär välgörande feminism.

Zarah har kallats en viskonstens valkyria. Sånger av Benatzky/Gerhard, Benatzky/Rybrant (Yes, sir!) eller Sylvain/Rybrant (Sång om syrsor) – det var kvalitet i allt hon befattade sig med. Och det tydliggörs i en kavalkad som denna, rakt igenom hundra procentig, gjord med högsta tänkbara kvalitetskänsla och inte minst själ och hjärta.

Höjdpunkten är "Jag

har blivit mycket, mycket bättre nu på gamla dar", med text av Ernst Rolf, där Mattias Enn suveränt gestaltar Zarahs humor och självironi. Själv kan jag bara konstatera, med hjälp av Irving Berlin och Annie get Your gun: My defences are down, she's broken my resistance.

INGRID STRÖMDAHL

Detta är en utskrift från Svenska Dagbladets nätupplaga, **SvD.se**